

'M'he pogut treure una espina que feia temps que tenia ben clavada'

Pablo Íñiguez, en una acció del derbi contra el Llagostera a Palamós.

Jugador del Girona FC. Sense gaires oportunitats al primer equip, Pablo Íñiguez no deixava de donar voltes a la derrota contra el Las Palmas del mes de novembre. Aquell dia era titular per primer cop en lliga amb el Girona però les coses no li van sortir com volia. Dissabte passat, contra el Llagostera, per fi va poder-se treure un pes de sobre i mirar el futur amb optimisme.

CARLES ROSELL GIRONA

El 8 de novembre, va jugar el seu primer partit de lliga com a titular amb el Girona. La baixa de Jonás Ramalho per lesió era l'excusa perfecta i Pablo Machín va decidir que Pablo Íñiguez (Burgos, 1994) era l'indicat per suplir al de Barakaldo. Havia debutat amb la samarreta blanc-i-vermella, però encara no havia gaudit de tanta responsabilitat com aquell dia, amb el lideratge en joc i contra un rival d'entitat. A l'hora de la veritat, la fortuna no el va acompanyar. No va ser la seva millor actuació, a més, el seu equip va perdre. Durant dos mesos ha estat amb aquella espina clavada i no va ser fins dissabte passat, a Palamós, que se la va poder treure. Ho va fer per partida doble. En el derbi, no només va signar una bona actuació, sinó que el Girona es va endur els tres punts. Una dosi extra de moral per al jugador, que vol seguir ajudant els seus companys i que tampoc descarta fer-la grossa aquesta temporada.

Les coses es veuen d'un altre color amb una nova victòria al sarró després d'un mes sense aconseguir-ne? I tant! Estem contents, en un ambient molt bo. Però no només en els entrenaments, sinó just després de guanyar al Llagostera. En tenim moltes ganes i sobretot ara que ens espera un partit molt atractiu contra el Mallorca. Esperem enllair dues victòries consecutives i volem donar una alegria a la nostra afició, que ho mereix.

Passades quatre jornades sense guanyar quin era l'ambient a la plantilla?

Hi havia una mica de malestar al vestidor, com és normal. És cert que a Pamplona no vam estar bé i vam sortir vius de miracle, però amb el Barça B a casa ho vam fer tot per guanyar i vam perdre per culpa d'un error xut en contra. A més, l'Alab s'ens va empatar a l'últim minut. Tot plegat va fer que marxéssim de vacances donant-hi voltes...

Guanyat el Llagostera, toca recuperar la bona inèrcia de l'inici de lliga i per confirmar-ho arriba el Mallorca.

Un bon rival. Encarem aquest partit amb moltes ganes. Perquè hem tornat a guanyar, per les bones sensacions de l'equip, per l'entitat del rival i perquè volem sumar 6 de 6. Això ens ajudaria molt.

Molts pensaven que, després d'arrencar amb força, el Girona havia perdut benzina.

Doncs res d'això! Encara estem allà entre els millors. I ara és un moment important perquè hem jugat quasi mitja lliga. Els dos propers partits (Mallorca i Lugo) són clau; hem d'intentar sumar el màxim de punts i fer un inici de la segona volta igual que com va arrencar la lliga. La intenció és estar a dalt. Si seguim així i van passant les

jornades, ens ho començarem a creure.

No s'ho creuen encara?

Ara ho veiem tot molt lluny. Queda moltíssima lliga! És millor no pensar encara a pujar a Primera.

Jo li deia per fer el play-off, veig que vostè ja em parla d'ascens directament!

Home, ja que hi som, és millor ser ambiciosos. Però calmem-nos: anem pas a pas i fixem-nos en el proper rival.

Què es sent quan s'està envoltat d'equips com el Betis, Sporting, Valladolid, Las Palmas i Saragossa?

Costa de creure. L'altre dia m'ho mirava i al·lucinava. Té molt de mèrit el que estem fent, però això encara no ha acabat. Queda la meitat de la història.

Si l'equip va marxar de vacances tocat per l'empat amb l'Alabès, vostè ho va estar especialment en veure que comptava poc per l'entrenador?

No, tampoc això. El futbol va per ratxes. Vaig arribar a Girona recuperant-me d'una lesió i per mala fortuna vaig patir un esquinç que em va endarrerir encara més. Vaig tornar quan hi havia un bloc format i els companys estaven jugant fenomenal. El que havia de fer era treballar, ser fort i preparar-me per quan arribés l'oportunitat. Em va tocar dissabte. Volia fer-ho bé, però sobretot guanyar. I així va ser.

Encara arrossegava el mal sabor de boca que li havia deixat la derrota contra el Las Palmas de novembre en la que vostè va ser titular?

Sí. Aquell dia vaig marxar cap a casa amb una espina clavada. Contra el Llagostera em vaig sentir molt més còmode. També val a dir que llavors vaig jugar en la meva posició natural (pivot defensiu). Amb aquesta victòria em vaig treure aquesta espina. I per partida doble. Em va sortir un bon partit i el Girona va guanyar.

Pere Pons, Àlex Granell, Eloi Amagat... Els seus principals competidors són de la casa. Ha pensat ja en empadronar-se a Girona per tenir més opcions?

Ostres! Sí, alguna cosa així hauria de fer (riu)!

L'ha sorprès el nivell dels seus companys de posició?

El cert és que no ho estan fent gens malament. Estan en un gran moment des de l'inici de curs. Jo, realment, no els coneixia. I no només els migcampistes, sinó també a d'altres jugadors de la plantilla. Però molts d'ells tampoc em coneixien a mi... Tant l'Àlex, com en Pere i l'Eloi estan signant unes actuacions molt bones.

Ara que diu això, té ganes que la gent de Girona el conegui encara més?

Sí, és clar. Però com he dit, queda encara molta lliga. S'ha de tenir paciència. Si l'equip va sumant bons resultats, jo ja estaré content. I si entro i ajudo, millor per a mi i també per al grup.

El seu desig, a mitjà termini, és el de triomfar al Vila-real?

Sí. És casa meva. Hi he estat quasi tota la vida. És el club que m'ha ensenyat a jugar a futbol i que m'ha format. El meu objectiu és tornar allà i triomfar-hi. Ara, però, penso a fer-ho molt bé a Girona. Estic convençut que aquest serà un any que em servirà molt. Si després torno a Vila-real i tampoc els convenço, doncs ho seguiré intentant en un altre lloc.

Abans de lesionar-se, vostè havia estat convocat per Espanya en categories inferiors. Va estar molt de temps aturat, però un cop ha tornat a jugar li ha arribat de nou aquesta oportunitat. Com la va rebre?

Va ser una alegria enorme, un impuls molt gran per a mi. He passat mesos molt complicats; temps i temps sense tocar pilota ni sortir del gimnàs. No m'he sentit futbolista. M'ha costat molt arribar fins aquí i ara em torno a sentir feliç.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2015/01/07/mhe-pogut-treure-espina-que/704561.html?utm_source=rss